

WYROK Z DNIA 28 WRZEŚNIA 2001 r.
(WA 27/01)

Jakkolwiek opłaty określone w ustawie z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz.U. Z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) stanowią składnik kosztów sądowych i tym samym należą w ogóle do kosztów procesu (art. 616 k.p.k.), to jednak w razie skazania kilku oskarżonych nie podlegają rozłożeniu według zasad słuszności na podstawie art. 633 k.p.k., gdyż związane są z rodzajem i rozmiarem kary orzeczonej wobec każdego oskarżonego.

*Przewodniczący: sędzia SN płk E. Matwijów
(sprawozdawca).*

Sędziowie SN: płk M. Buliński, ppłk J. Dothy.

Prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej: ppłk J. Żak.

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu w dniu 28 września 2001 r. sprawy Tomasza C., oskarżonego o popełnienie przestępstw określonych w art. 310 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k., z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 5 lipca 2001 r.

1. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego, w tym kwotę 300 złotych tytułem opłaty za pierwszą i drugą instancję (...).

Z uzasadnienia:

Wojskowy Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 5 lipca 2001 r. uznał Tomasza C. za winnego tego, że:

a) w dniu 7 lipca 1998 r. w P. podrobił dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej – weksel *in blanco* wystawiony przez siebie na sumę 14 024,08 zł w ten sposób, że własnoręcznie naniósł podpisy poręczycieli Tadeusza S. i Ryszarda C., po czym tak podrobiony weksel puścił w obieg w ten sposób, że przekazał go Powszechnemu Bankowi Kredytowemu S.A. w W., Oddział w B., Filia w N., przy czym jest to przypadek mniejszej wagi, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 301 § 3 k.k. oraz w art. 310 § 1 i 2 k.k. – i za to na mocy art. 310 § 1 w zw. z art. 310 § 3 k.k. oraz art. 60 § 1 i 6 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności,

b) w dniu 7 lipca 1998 r. w P. podrobił dokument w postaci deklaracji wekslowej do weksla *in blanco* wystawionego przez siebie na sumę 14 024,08 zł w ten sposób, że naniósł na niej podpisy poręczycieli Tadeusza S. i Ryszarda C., po czym tak podrobionego dokumentu użył jako autentycznego przedkładając Powszechnemu Bankowi Kredytowemu S.A. w W., Oddział w B., Filia w N., tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 270 § 1 k.k. – i za ten czyn na mocy tegoż przepisu skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 i 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych sąd pierwszej instancji wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności,

której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby trzech lat.

Wyrok ten zaskarżony został apelacją przez obrońcę oskarżonego, w której skarżący, podnosząc zarzut rażącej surowości kary, domagał się znacznego jej złagodzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna. (...)

Niezależnie od granic apelacji, zauważyć należy, iż wydane w tej sprawie przez sąd pierwszej instancji rozstrzygnięcie o kosztach procesu jest w całości wadliwe (w tym również w odniesieniu do prawomocnie skazanej Anny S.).

Zgodnie z art. 626 § 1 k.p.k., w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd ma obowiązek również określić wysokość opłaty przypadającej od skazanego na podstawie ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Opłata ta jest jednym ze składników kosztów sądowych (art. 616 § 2 pkt 1 k.p.k.), które łącznie z uzasadnionymi wydatkami stron stanowią koszty procesu (art. 616 § 1 k.p.k.).

Określona w art. 633 k.p.k. możliwość różnego rozłożenia kosztów procesu według zasad słuszności nie dotyczy opłat przewidzianych w ustawie z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, które skazani obowiązani są uiścić w razie skazania ich na określone kary.

Opłata taka jest ściśle związana z rodzajem i rozmiarem kary orzeczonej wobec skazanego. Jest ona wprawdzie jednym ze składników kosztów procesu, ale nie podlega sumowaniu z innymi wydatkami w przypadku ustalania według zasad słuszności należnych od każdego ze skazanych kosztów procesu. A tak postąpił sąd pierwszej instancji wobec prawomocnie skazanej Anny S.

Wobec nieokreślenia wysokości opłaty przypadającej od oskarżonego Tomasza C. przez sąd pierwszej instancji, na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 8 i art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz.U. 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), należało skorygować orzeczenie sądu pierwszej instancji orzekając opłatę w kwocie 300 złotych za pierwszą i drugą instancję. (...)